

## A Prelátus levele (2018. június 8.)

Az Opus Dei által kínált képzés a fiatalok felé is irányul, hogy "tudjanak keresztény élesztője lenni a családnak, a szakmai életnek, az emberi élet minden területén a világban – most és egész életük folyamán."

2018.06.08.

A Prelátus levele (2018. június 8.)

Kedves gyermekeim: Jézus  
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A fiatalokról és a hivatásról szóló püspöki szinódus közeledtével arról szeretnék most nektek írni, hogy újítsuk meg az odaadásunkat a szentrafaeli munka iránt, amely Szent Josemaría kifejezésével mindenkinek a „szeme fénye”, annak kell lennie, mert a fiatalok keresztény nevelése mindig elsődleges apostoli feladat és az is marad az Egyházban és a Műben egyaránt.

„*Ite et vos in vineam meam*. Menjetek ki ti is a szőlőmbe.” Az Atyánk Jézusnak ezeket a szavait írta mottóul a szőlőmunkásokról szóló példabeszédből (Mt 20,4) az *Iránymutatások a Szent Rafael-i munkához* című írása elé. Ezek a szavak nekünk is szólnak, mert minket is meghívott az Úr, hogy dolgozzunk abban a szőlőben, amit az Atyánkra bízott, és amely most minden leánya és fia kezében van.

Ennek a munkának az a közvetlen célja, hogy a lehető legtöbb fiatalnak szeretnénk olyan képzést nyújtani, hogy a Mű szellemiségéből részesedve személyes szabadsággal és felelősséggel tudjanak keresztény élesztője lenni a családoknak, a szakmai életnek, az emberi élet minden területén a világban – most és egész életük folyamán. És ennek a munkának egy másik következménye, hogy az Úr meghívja a Műbe szóló hivatásra azokat, akiket Ő szeretne (Mk 3,13). Ezeknek a Szent Rafael-i lányoknak és fiúknak az apostoli tevékenysége révén is szeretnénk az egész Egyházzal együtt az Evangélium örömének hirdetői lenni, mert az „evangélium öröme betölti azok szívét és egész életét, akik találkoznak Jézussal.”[1].

Az a tény, hogy ezek a fiatalok valóban kiválasztottak, nem jelenti azt, hogy a többiekről megfeledkezünk. Minket száz

lélekből száz érdekel, ezért, ahogy az Atyánk is tanítja: „A ti munkátoknak és az enyémnek, megismétlem, mindenki felé irányulnia kell: rokonok, barátok, szomszédok, kollégák felé; akik honfitársaink vagy más országból valók; a katolikusok felé, a más felekezetűek és a nem keresztények felé. Mindig valódi barátságban együttélni, *veritatem facientes in caritate* - igazságban kell élnünk és szeretetben (Ef 4,15), az Evangélium igazságát szeretettel követni és továbbadni.”[2].

Bár a Szent Rafael-i lányok és fiúk hivatalosan nem tartoznak a Műhöz, nem az Opus Dei hívei, de részesülnek a szellemiségében és az apostoli dinamizmusában. Azonban nemcsak néhány képzési tevékenységben vesznek részt, hanem sajátjuknak érzik a Művet és igyekeznek aktívan együttműködni az apostoli küldetésben.

Törekedjünk mi is időt és energiát fektetni a tevékenységek előkészítésébe, melyek ennek a munkának a hagyományos eszközei (kör, lelkigyakorlat, katekézis stb.), emberi és természetfölötti színvonallal valósítsuk meg őket, pozitív érzékkel valamint Isten és emberek iránti szeretettel, úgy, ahogy ezek megszülettek Szent Josemaría szívében. Persze ne felejtjük el, hogy az apostoli gyümölcs mindenek előtt Isten kegyelmétől függ.

Azt is jól tudjátok, hogy ezek a tevékenységek nem lehetnek függetlenek az emberi és baráti kapcsolatoktól: „Az Atyánk azt tanította nekünk, hogy ezeket a munkákat imával, önmegtagadással és személyes kapcsolattal - ami barátságból és bizalomból fakad – kell előkészíteni, kísérni és követni.”[3].

A barátság egy nagyon fontos emberi érték, amelyet maga Jézus Krisztus emelt isteni szintre: „Barátaimnak mondalak benneteket” (Jn 15,15); „Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért.” (Jn 15,13) Az Úr teljes mértékben odaadja önmagát: igyekezzünk a nyomában járni és odaadni életünket másokért. Az apostolkodás a barátság legfőbb kifejeződése. A barátságot nem használjuk eszközként, hanem kiteljesítjük.

Ahhoz, hogy igazi baráttá váljunk, hűséges és őszinte<sup>[4]</sup>, baráttá, ki kell lépnünk önmagunkból. Nagylelkűen kell időt szánunk a személyes kapcsolatra, amelyben megosztjuk az örömeket, fájdalmakat, reményeket, valódi érdeklődéssel és kölcsönös szeretettel. A barátságnak ebben a személyes apostoli dimenziójában mindig bőven nyílik lehetőség mindannyiunk számára a saját, spontán kezdeményezésre.

Számos mód van arra is, hogy más, ezt a munkát segítő tevékenységeket szervezzünk aszerint, hogy hol, mikor, milyen szükséglet merül fel, és hogy ezek támogassák az emberi és kulturális színvonal javítását sok fiatal életében, tiszteletben tartva és védve mindenkinek a szabadságát, megkönnyítve számukra, hogy közeledjenek a hithez vagy növekedjenek emberileg és keresztény életükben.

Amikor a nehézségek nagynak tűnnek nekünk – és néha valóban azok –, tekintsünk vissza a Mű kezdeti időszakára, amikor nagyon súlyos nehézségek voltak, és amelyekre az Atyánk évekkel később így emlékezett: „Sok minden hiányzott – nem volt semmilyen emberi eszközünk és fiatalok, tapasztalatlanok és naivak voltunk - , de igazából megvolt mindenünk, az imádság, az Isten kegyelme, jó hangulat, a munka, amelyek mindig

is az Opus Dei fegyverei voltak és lesznek.”[5].

Kérjünk fényt az Úrtól, hogy minden leányom és fiam lássa, mit tehetünk még és mit tehetünk jobban ebben a munkában a természetfeletti eszközök, az imádság, az áldozat és az imává átalakított munka segítségével. Mindegyikünk végiggondolhatja azt is, hogy hogyan tudna az életkorának és a személyes körülményeinek megfelelően jobban résztvenni a fiatalokkal végzett apostoli munka különböző formáiban.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket!

Atyátok

Róma, 2018. június 8.

Jézus Szentséges Szívének ünnepén

---

[1] Ferenc pápa: *Evangelii gaudium*  
apostoli buzdítás, 2013.09.24. 1.  
bekezdés

[2] Szent Josemaría: Iránymutatás  
1941.XII.08. 3. bekezdés

[3] Don Javier levele 2002.IX.28. 13.  
bekezdés

[4] Vö. Szent Josemaría: Krisztus jár  
erre, 149.

[5] Szent Josemaría: Levél 1950.X.7.,  
12. bekezdés